

MOORD
IN
THERAPIE

Philippa Perry

Vertaald uit het Engels door
Thijs van Nimwegen en Arjaan van Nimwegen

UITGEVERIJ BALANS

Oorspronkelijke titel *Sbrink Solves Murder*

Oorspronkelijke uitgever Hutchinson Heinemann, een imprint van Cornerstone.

Cornerstone is onderdeel van uitgeversgroep Penguin Random House.

Copyright © 2026 Philippa Perry

Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Thijs van Nimwegen en Arjaan van

Nimwegen/Uitgeverij Balans, Amsterdam

© Pelckmans Uitgevers nv

pelckmans.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

D/2026/0055/218

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Omslag Bloemendaal en Dekkers

Omslagbeeld Nathan Burton en Viki Ottewill

Auteursfoto Justine Stoddart

Boekverzorging Aard Bakker

Kaart Grayson Perry

Druk Wilco

ISBN 978 94 638 2480 4

NUR 332

www.uitgeverijbalans.nl

📷 [instagram.com/uitgeverijbalans](https://www.instagram.com/uitgeverijbalans)

🌐 [linkedin.com/company/uitgeverij-balans](https://www.linkedin.com/company/uitgeverij-balans)

✉ uitgeverijbalans.nl/nieuwsbrief

Proloog

‘Niet zo dicht bij de rand!’ schreeuwde Patricia Phillips naar een groep Koreaanse toeristen die kennelijk trouwfoto’s maakten op de rand van de kliffen van de Seven Sisters. ‘Die rotsen kunnen afbrokkelen,’ riep ze. ‘Waag je leven niet. Achteruit!’

Ze zette haar handen in haar zij en wachtte. De toeristen keken haar onbewogen aan en gingen door met poseren, voor het oog niet verder weg van de witte kalkrand. Luidkeels uitblazend draaide Patricia zich om op de hak van haar oude wandelschoen en marcheerde over het pad door de Downs in de richting van haar cottage.

‘Elke dag hetzelfde,’ mompelde ze voor zich uit terwijl ze haar zwemparka vaster om zich heen snoerde. ‘Verdomd, elke dag en niemand die luistert.’ Ze keek op. ‘Doe die hond aan de lijn,’ blafte ze naar een vrouw die haar zwarte labrador liet loslopen in het schapenveld. Als antwoord kreeg ze de zoveelste lege blik. De hond sukkelde in de richting van de kudde en de schapen begonnen naar de rotsrand te draven. ‘O, godverdomme,’ siste Pat, en

beval toen met al het gezag dat ze kon opbrengen: 'Zit!' Gelukkig merkte de hond haar meer op dan wie dan ook deze morgen.

'Hij zit nooit achter schapen aan,' begon de hondenbezitter, een kleine vrouw met kort, rood haar. 'Hij gedraagt zich altijd...'

'Aan de lijn!' meer kon Patricia niet terugroepen, met een wegwuivend gebaar. Ze kon de menopause niet eens meer de schuld geven van haar woede dacht ze, tot ze op hetzelfde moment een scherpe steek in haar heupgewricht voelde. Ze kromp ineem. De pijn alleen was al voldoende rechtvaardiging voor haar humeur, zelfs als dat niet verergerd was door die idioten.

De wind wakkerde aan toen ze over de heuveltop liep en naar haar cottage beende. Hierboven was het altijd stormachtig; het gras lag plat, de oude meidoorn- en bremstruiken werden voortdurend geteisterd en kromgebogen door de sterke wind. Ze rukte aan haar zwemparka en had spijt dat ze wat langer in het water was gebleven dan gewoonlijk. Het Kanaal had haar tot op het bot verkild. Ze was van mening dat niemand de zee in kon gaan en er met een slecht humeur uit komen, tenzij je natuurlijk een nieuwe heup nodig had en te halsstarrig was om het toe te geven.

Ze ging niet via het houten hekje voor wandelaars naast het veerooster, maar liep voorzichtig over de metalen staven. Ze nam de bocht naar haar achttiende-eeuwse huisje van baksteen en vuursteen en bleef staan. Niet weer, hè? Elke dag, verdomme. Weer stond er een auto geparkeerd aan de rand van het gazon. Pal voor haar drempel. Ze stond op het punt om 'Ga van mijn erf af!' te roepen als een rood aangelopen boer, toen een vrouw en een stevig gebouwde politieman uit de Ford Focus stapten. Ze haalde diep adem en zwakte haar reactie af tot een ijzig beleefd 'Kan ik iets voor u doen?'

'Dr. Phillips?' zei de vrouw, met een penning zwaaiend. 'Mogen we even binnenkomen?'

1

‘Ik ben rechercheur Amanda Stevens en dit is mijn collega, agent Barry Footer,’ zei de vrouw en ze tikte even tegen het keurige bruine knotje op haar achterhoofd. ‘We willen niet te veel van uw tijd in beslag nemen.’

Ze liepen achter Pat aan door het houten hek en over het tuinpad. Ze keken toe hoe ze zich boog en de bloempot rechts van haar helgele voordeur optilde om de listig verborgen sleutel te pakken. Ze opende de deur en ging hun voor naar de keuken.

Zonlicht stroomde door het raam, de radio stond aan, er stonden nog ontbijtresten in de gootsteen en de kleine ronde grenen eettafel midden in de kamer was bedekt met mappen en kranten. Een half voltooide kruiswoordpuzzel uit de *Times* lag naast een kop koud geworden koffie, een open *Financial Times* met wat onderstreepte aandelenkoersen en erbovenop een beduimd sudoku-boekje. Op het kussen van een keukenstoel tilde een zwart-witte kat zijn kop op om de nieuwkomers op te nemen. Hij gaapte, rekte zich uit en krulde zich weer op, duidelijk niet onder de indruk.

‘Thee? Koffie?’ vroeg Pat en ze zette de radio uit. ‘Koekjes?’

‘Koekjes, prima,’ zei agent Footer en hij wreef vol verwachting in zijn handen.

Rechercheur Stevens wierp hem een blik toe, haar wenkbrauwstreepjes opgetrokken. ‘We zouden u graag wat vragen willen stellen, dokter,’ begon ze, en ze schoof de stoel met de kat achteruit. Die bleef liggen en blies waarschuwend. ‘Het ligt wat gevoelig, dus een kopje thee zou van pas komen.’

Waarbij kon thee nou van pas komen? Pat draaide zich om en zette het water op. Toen ze omkeek zag ze hoe agent Stevens de kat van zijn stoel probeerde te schuiven, maar die gaf geen krimp.

‘Ik zou dat maar niet proberen,’ waarschuwde ze. ‘Hij bijt harder dan hij blaast.’

‘Dus u bent psychotherapeut,’ zei Stevens, die deed of ze haar niet gehoord had. Ze schoof een kruk onder de tafel vandaan en knikte naar agent Footer, die meteen naast haar ging zitten.

‘Dat klopt,’ zei Pat.

‘Mooi,’ zei Stevens en ze keek de keuken rond. Haar blik gleed van de rij niet bij elkaar passende gevande bekers aan haken onder de withouten planken naar de verzameling prehistorische oranje Le Creuset-pannen op de koelkast, het kwijnende Kaaps viooltje op de vensterbank achter het aanrecht en het kurken prikbord, overladen met omgekrulde foto’s, gekreukte ansichtkaarten, flyers, kaartjes en polsbandjes van allerlei toneelvoorstellingen en concerten. ‘Woont u hier al lang?’

Ze overdreef met haar prietpraat. Pat volgde haar ronddwalende blik. Waar was die vrouw op uit? Wat wilde ze van haar? Gingen ze haar arresteren?

‘Acht, tien jaar, zoiets.’

‘En u bent vanuit Londen verhuisd naar de South Downs, naar Westlinke?’

‘Klopt.’

‘Woont u alleen?’

‘Met Dave.’

‘Uw man? Uw zoon?’

‘Kat.’

Rechercheur Stevens knikte naar Footer. Schreef hij dit allemaal op?

‘Dave,’ herhaalde hij. ‘De kat. Dus woont u hier nu acht jaar of tien jaar, zoals u zegt?’ Zijn ronde wangen kleurden toen hij opkeek naar Pat, terwijl zijn potloodstompje boven zijn zwarte notitieboekje zweefde.

‘Negen jaar en twee maanden,’ zei Pat. Hij krabbelde voort. ‘En drie dagen,’ voegde ze er voor de zekerheid aan toe.

‘Drie?’ Hij keek op.

‘Drie,’ bevestigde ze.

‘En hier houdt u praktijk?’ vroeg rechercheur Stevens, wijzend op de kranten op de keukentafel.

‘O nee,’ zei Pat. ‘Mijn praktijkruimte is een herdershut in de tuin.’ Ze knikte naar het raam. ‘Daar ontvang ik mijn cliënten. Hier zou ik dat niet willen.’

‘Nee.’ Stevens lachte scherp. ‘Dat begrijp ik.’

‘Maar tegenwoordig gaat het meestal via Zoom.’ Pat deed haar best om vriendelijk en beheerst te klinken tegenover Stevens’ bruuske, ongeïnteresseerde toon. ‘Vaak hebben mensen dat liever. Zoom, bedoel ik. Dan hoeven ze de deur niet uit.’

‘Ja, ja. Natuurlijk.’ Stevens glimlachte droogjes.

‘En zo kan ik meer mensen zien,’ zei Pat.

‘Dat brengt mij op de volgende vraag.’ Rechercheur Stevens

wachtte even en haar gezicht stond opeens erg somber. 'Kent u een zekere Mr. Henry Clayton?'

Even viel er een stilte. De waterkoker borrelde en sloeg af.

Pat goot heet water op de theezakjes en keek strak naar het donker wordende water.

'Henry Clayton? Ik ben helaas gebonden aan mijn medische beroepsgeheim. Ik kan het u echt niet vertellen.' Ze keek op de ronde koperen klok aan de muur. Hij zou om drie uur komen.

'Juist ja. We weten natuurlijk dat u hem kent, althans beroepsmatig.' Stevens zuchtte en schraapte haar keel, starend naar Pat. 'Ik heb slecht nieuws. Misschien wilt u gaan zitten.'

'Niet nodig,' zei Pat.

'Nou... tot mijn spijt moet ik u zeggen dat het lichaam van Mr. Clayton vanmorgen werd gevonden, aangespoeld op het strand. Het kiezelstrand net onder Birling Gap, om precies te zijn. Men vermoedt dat het suïcide was.'

'Nee!' Pat verhief haar stem. Ze schoof de agenten allebei een mok thee toe. 'Melk? Suiker?'

'Graag,' knikte agent Footer. 'Allebei.'

'Nee, dat kan niet waar zijn.' Haar medische beroepsgeheim was ze even vergeten. 'Zulke dingen voel ik. Ik heb Henry nooit gezien als een gevaar voor zichzelf of voor anderen.'

'Waarom zegt u dat?' vroeg rechercheur Stevens op bijna neerbuigende toon. 'Is hij het type er niet voor?'

'Type is niet het goede woord,' zei Pat en ze pakte de koektrommel die naast de Le Creuset-verzameling op de koelkast stond. Het deksel was kleverig en zat onder het vet en stof, en de uiterste verkoopdatum was een decennium eerder, maar ze deed hem toch maar open. 'We zijn allemaal in staat tot zelfmoord.'

‘Suicide,’ corrigeerde Stevens.

‘Onszelf het leven te benemen, ja, maar het hangt af van onze geestelijke toestand. Er bestaat geen speciaal type. Net zoals we allemaal in staat zijn tot grootse daden van moed, liefde en zelfopoffering. Maar Henry – Mr. Clayton – was niet suïcidaal. Hij heeft het nooit over suïcidale gedachten gehad.’

‘Maar hij was wel in therapie toch?’ De onderzoeker hield medelevend haar hoofd schuin. ‘Dus hij had mentale problemen?’ Pat zag dat de onderzoeker met haar lange, balletschoentjes-rose nagels aanhalingstekens om de woorden ‘mentale problemen’ plaatste.

‘Dat wil niet zeggen dat hij zelfdoding overwoog.’

‘Suicide,’ verbeterde Stevens weer.

Pat beet op haar tong en staarde naar agent Footers mollige hand die in en uit de kleverige koektrommel dook, terwijl hij er kennelijk niet om gaf, of het niet merkte, dat de koekjes die hij verorberde zacht en vochtig waren en duidelijk muf roken. Op de achtergrond legde Stevens’ stem uit dat ze Henry onderaan de rotswand hadden gevonden, hij lag op zijn rug met zijn voeten in het water en de golven klotsten over hem heen. Hij was rond acht uur die morgen ontdekt door een paar joggers van de Westlinke Running Club, die elke dag om die tijd over dat stuk strand renden. Er werd nauwelijks gedacht aan een misdrijf, aangezien het om Birling Gap ging, dicht bij de populaire zelfmoordplek Beachy Head. Henry Clayton kwam niet uit deze buurt, dus hij was kennelijk naar de omgeving van de Seven Sisters gereisd om zelfdoding te plegen, ergens tussen hoog- en laagtij in de nacht van zondag 19 april.

Al luisterend groeiden Pats ergernis en frustratie. Niet dat Henry een vriend was, natuurlijk niet. Hij was een cliënt met

wie ze al heel lang werkte. Zes, zeven weken misschien, ze zou het moeten opzoeken in haar afsprakenboek. Maar hij was een jonge man, begin dertig, die een heel leven voor zich had. Een charmante, knappe, aardige jongen. De aanwezigheid van rechercheur Stevens in haar keuken begon haar te irriteren.

Ze haalde diep adem en deed haar best onbewogen te blijven. Stevens was vermoedelijk midden dertig, een en al doeltreffendheid en met pasgewassen haar. Ze rook naar zoete kinderachtige bloemetjesparfum. Opgemaakt, gekrulde wimpers, enige Kardashian-achtige ingrepen bij haar neus en wangen, het soort vrouw dat er altijd op haar best wilde uitzien. Een verlovingsdiantje schitterde aan haar vinger toen ze haar theebeker oppakte. Het zag er een beetje zielig uit in zijn eentje, zonder trouwring. Pat was ervan overtuigd dat ze het al een tijd droeg.

‘Hoe wist u dat hij een cliënt van mij was?’ Ze onderbrak de woordenstroom van de rechercheur.

‘We vonden uw kaartje in zijn portefeuille met de datum van vandaag en 3 uur achterop geschreven,’ zei agent Footer. Zijn tongpuntje stak tussen zijn zachte lippen uit terwijl hij gehaast zijn boekje doorbladerde. ‘Er stonden ook nog een paar andere telefoonnummers op, die hebben we nagetrokken en dat bleken allemaal taxibedrijven.’

‘Wat ik niet begrijp,’ zei Pat, ‘is waarom hij al hier was. Hij zou vandaag rond het middaguur uit Londen reizen en dan met een taxi rechtstreeks hierheen komen. Hij is altijd een Zoom-client geweest, maar hij wilde me nu persoonlijk ontmoeten.’

‘Is dat zo?’ Stevens knikte veelbetekenend naar Footer. ‘Interessant. Waarom denkt u dat hij dat wilde?’

‘Ik wil niet in details treden, maar hij had relatieproblemen.

En hij was bezorgd over zijn privacy. Hij dacht dat een persoonlijk gesprek veiliger was.'

'Dus hij was paranoïde?' suggereerde Stevens met iets van triomf in haar stem.

'Nee,' antwoordde Pat scherp. 'Hij wilde alleen een persoonlijke ontmoeting. Dat is niet ongevoel; vóór de corona-pandemie was het eigenlijk standaard om mensen in levenden lijve te ontmoeten.'

'Misschien heeft hij zich bedacht; misschien besloot hij toch meteen naar de klif te gaan. Misschien was hij overdonderd, denkt u niet? Overweldigd?'

'Nee, dat denk ik niet. Zoals ik zei: zo zat hij niet in elkaar.'

'Tja.' Rechercheur Stevens haalde haar schouders op en tikte weer op haar haarknotje. 'Misschien had hij u niet verteld wat zijn eigenlijke bedoeling was. Misschien is dat niet tot u doorgedrongen. Misschien hebt u beroepsmatig...' Haar stem stierf weg.

Pat staarde haar aan, haar gezicht opzettelijk emotieloos. Haar verwaide kortgeknipte grijze haar, nat van het zeewater, piekte naar alle kanten, maar ze knipperde niet met haar ogen. Daar lette ze scherp op. Het was stil in de keuken, afgezien van het kalme getik van de wandklok.

Stevens glimlachte zwakjes. 'Nou ja, misschien dat u...'

'Even duidelijk: er zijn bepaalde aanwijzingen als mensen gevaar lopen zichzelf om te brengen.' Pats stem was kalm, haar woorden waren afgemeten. 'Weinig energie, weinig gevoel van eigenwaarde, een onophoudelijke harde kritische innerlijke stem.'

'Dat zou kunnen,' wierp Stevens tegen, 'maar het kan toch veranderen? Hij ging wegens mentale problemen naar iemand

toe – naar u. En hij zit in de leeftijdsgroep met de meeste suïcides. Tussen de dertig en de vierenveertig. Mannelijk. Hij past in de statistiek. We hebben hier vijftientig tot veertig zelfdodingsgevallen per jaar, dus we zijn daaraan gewend. Hoe kunt u zo zeker zijn dat hij niet onder dat aantal valt?’

‘Mensen zijn geen cijfers,’ zei Pat met groeiende ergernis. Ze boog voorover en kneep in haar heup. Een pijnscheut flitste door haar rechterbeen en ze ademde hevig in. ‘Ze zijn niet in nette categorieën in te delen. We zijn allemaal individuen.’

‘Dat kunt u nu wel zeggen,’ zei onderzoeker Stevens met een lachje, ‘maar uiteindelijk zijn we ook cijfers.’

‘De reden waarom ik denk dat hij niet suïcidaal was, is dat ik het hem gevraagd heb.’ Pat legde haar handen op tafel. ‘Dat is een van de eerste vragen die je stelt zodra een cliënt gaat zitten. Voor mij althans. Ik wil ook het hele verhaal horen. Er bestaan aanwijzingen als iemand het risico loopt op zelfbeschadiging, en Henry vertoonde die niet.’

‘Wat voor aanwijzingen?’ vroeg Footer.

‘Geen eerdere zelfmoordpogingen, geen verlangen om te ontsnappen. Schrijft u dat op?’

Footer knikte.

‘Hij was niet uit op wraak. Hij dacht niet dat anderen beter af waren als hij dood was. Geen magisch denken, geen zelfopoffering, geen zelfmoordvoorstellingen, geen blijk van veranderingen in het cognitief functioneren.’

‘Wat?’ vroegen Footer en Stevens eenstemmig.

Pat ging door. ‘Geen agressief of impulsief gedrag, geen geestelijke verwardheid. Geen drugs- of alcoholmisbruik, en hij had geen psychiatrische geschiedenis of andere comorbiditeiten.’

‘Maar wel een lastig geval, niet?’ Stevens stond op. ‘Kom mee,

agent Footer. We hebben al te veel van dokters tijd verspild.' Ze keek Pat aan. 'Maar bedankt voor uw hulp bij ons onderzoek, dr. Phillips.'

'Gaat u nog met andere mensen praten?'

'Nee.' De rechercheur schudde haar hoofd. 'De naaste familie is ingelicht. Er komt een autopsie, maar die zal niet te uitgebreid zijn. In feite alleen een bevestiging van de omstandigheden.'

'En die zijn?'

'Dat Henry Clayton overleden is door suïcide.' Ze knikte. 'We komen er wel uit.'

De keukendeur klikte dicht, daarna het tuinhek, gevolgd door het geluid van de startende auto. Pat ging aan de tafel zitten, haar handen samen geklemd, razend. Was ze kwaad? Boos over de onverschilligheid, de aanmatiging? Het klopte gewoon niet dat Henry Clayton zichzelf zou hebben omgebracht. Het leek haar onmogelijk dat hij zoiets zou hebben gedaan. Hij was nota bene onder behandeling voor zijn huidproblemen, zeven-stappen-huidverzorging. Ze hadden er nog om gelachen dat dat zo ingewikkeld was. Nee, dat had hij zichzelf niet willen aandoen. Hij was niet van plan om dood te gaan. Ze verstrakte, klemde haar kaken op elkaar uit frustratie. Waarom luisterde de politie niet naar haar? Waarom vroegen ze haar om haar mening als ze niet van plan waren er iets mee te doen? Waarom namen ze überhaupt contact met haar op?

Ze pakte een chocoladekoekje uit de trommel en zette haar tanden erin.

'Jezus!' zei ze hardop. 'Dat is niet te vreten!'

Ze sprong van haar stoel, snelde naar het raam en spuugde het muffe koekje in de afvalbak. Hoe had die jonge agent in vredesnaam die halve trommel kunnen leegeten? Wat voor inner-

lijke pijn was hij aan het compenseren? Welke leegte vulde hij met suiker, transvetten en E-nummers?

Ze ging aan de gootsteen naar haar herdershut staan staren. Ze had ernaar uitgekeken om met Henry te praten. Voor ze was gaan zwemmen had ze speciaal voor hem de verwarming aanzet. Zij was gewend aan de weersomstandigheden hier. De koude wind en zelfs de regenvlagen schonken haar troost, en ze hield in elk seizoen van de lesteengrijze golven van het Kanaal. Maar Henry was een jongen uit Londen, en ze wilde dat hij zich prettig voelde in de hut en niet bibberend van de kou in de leunstoel naast haar bureau zou zitten.

Sommige mensen waren teleurgesteld als ze voor het eerst haar hut binnenkwamen en zagen dat ze geen divan had waarop ze konden liggen als ze tegen haar praatten. Zo ging dat in films. In therapie lagen mensen altijd horizontaal tegen het plafond of een traag wentelende ventilator te praten. Maar Pat zag liever het gezicht van haar cliënten. De bewegingen ervan, de wisselende uitdrukkingen: zelfvoldane glimlachjes of samengeknepen ogen en lippen die wezen op onderliggende woede; starre, ondoordringbare blikken of treurige eenzame ogen die contact zochten of vermeden. Al die tekenen zou ze missen als ze naar het plafond staarden; en vooral zou ze de uitdrukking niet willen missen als het inzicht kwam, als ze iets ontdekten waardoor ze zichzelf en hun wereld iets beter gingen begrijpen. Aha!-momenten noemde ze die.

Met Henry ging het goed; hij had een paar keer een Aha! gehad. Hij was gefrustreerd en boos geweest toen hij beseftte dat zijn gedrag zijn toestand alleen maar had verergerd. Pat had gedacht dat hij er eindelijk aan toe was iets te veranderen en zijn leven weer op de rails te zetten.

Ze was de keuken uit gegaan en naar de hut gelopen. Als Henry toch niet kwam zou ze tenminste de verwarming uit moeten zetten. Ze liep de drie houten treden op en deed de deur open; warme lucht golfde naar buiten. Het was tropisch warm in het gebouwtje en er hing de vertrouwde scherpe, metalige lucht van verschroeid plastic. Ze liet de deur open, zowel als een uitnodiging voor Dave, die haar onvermijdelijk gevolgd was, als om de warmte eruit te laten. Toen ging ze zitten achter haar antieke computer met z'n morsige toetsenbord vol kruimels van een lunch die ze onlangs aan haar bureau had gegeten.

De rest van de ruimte was verrassend netjes. Haar bureaublad was leeg, afgezien van een ouderwetse Rolodex rechts naast de computer, waarin nog het telefoonnummer stond van een tuinman die vroeger haar gazon onderhield toen ze nog getrouwd was met Martin en in Chiswick woonde. Martin woonde daar nog. Om de een of andere reden vond hij de reis naar zijn advocatenkantoor nooit erg. Pat had het altijd vreselijk gevonden. De juridische praktijk, het forensen, de lange werkuren. Ze was advocaat geweest bij een kantoor, gespecialiseerd in familierecht in de City voordat ze een totaal andere richting in was geslagen. Die verandering had veel te maken gehad met Sue. Nu ja, met Sue en met een behoefte om haar leven om te gooien en aan zee te gaan wonen. Familierecht was iets wat je maar tot een zekere grens aankon, voordat je je liever op de echte zaken wilde storten. Al dacht Sue daar duidelijk anders over. Die ploeterde nog steeds voort in het recht.

'Verdomme!' riep Pat uit. Ze moest Sue bellen. Sue was de reden waarom ze Henry behandelde. Sue was de reden waarom Henry eigenlijk naar Westlinke zou komen.

Met trillende handen pakte ze haar mobiel. Opeens was er

een diepe droefheid over haar gekomen. Sue bellen en de woorden hardop uitspreken zouden op een of andere manier het abstracte concreet maken.

Haar afspraak van drie uur was dood.